

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΜΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ—ΙΟΥΝΙΟΣ

1929

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & Σ^Α, ΕΚΔΟΤΑΙ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ", ΟΔΟΣ — ΣΤΑΔΙΟΥ, 50
ΑΘΗΝΑΙ



ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

χαρακτήρα «σπουδῆς», πράμα, πού ἐμποδίζει βέβαια τῆ βαθύτερη ἐκδήλωση τῆς Τέχνης του. Ὅλα αὐτά, πού ἐξωγράφησαν ὡς τώρα, ἐνδιαφέρουν αὐτὸν μονάχα. Ἀποτελοῦν τὸ ὑπόκον τῆς «Τεχνικῆς» του. Τεχνικὴ καὶ Τέχνη εἶναι δυὸ πράματα διαφορετικά. Ἄν καταλάβει τὴν ἀλήθεια αὐτή, ὑπάρχει ὁ ἀσφαλὴς «τρόπος» νὰ εὑρεῖ τὸν δρόμο πρὸς τὴν Τέχνην. Γ. Β.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἀχιλλέως Α. Τζαρτζάνου: Νεοελληνικὴ Σύνταξις ἢτοι Συντακτικὸν τῆς νέας Ἑλληνικῆς γλώσσης (Δημοτικῆς καὶ κοινῆς ὁμιλουμένης). Ἐν Ἀθήναις 1928. Σχ. 80. Σελ. 343. Δρ. 50.

Στὸ τέλος τοῦ περασμένου χρόνου, ἐβγήκε τὸ βιβλίον τοῦ κ. Ἀχιλ. Τζαρτζάνου (Δ. Φ., πρῶην Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβούλου) πού ἔχει τὸ βαρὺ ἀληθινὰ εἶδος «Νεοελληνικῆς Σύνταξις». Ἐβγήκε ἄξαφνα, τῆ στιγμῇ, πού κανεὶς δὲν τὸ περίμενε, καὶ ἔσφινσε. Κ' ἔπρεπε νὰ ἔαφνισα γιὰ τὴ σπουδαιότητά του. Δὲν ξέρω, ἂν ὅλοι ὅσοι γράφουνε, ἢ διαβάζουνε πῶς πολὺ βιβλία, πού ἔχουνε σχέση μετὰ τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης καὶ γενικώτερα μετὰ τὴ νεώτερη λογοτεχνία μας, τὸ πρόσεξαν τὸ βιβλίον αὐτὸ καὶ θελήσανε νὰ νιώσουνε τὴ σημασία του. Ἐγὼ δὲ διστάζω νὰ εἰπῶ, χωρὶς στριφογυρίσματα, ὅτι εἶναι τὸ σημαντικώτερον βιβλίον, πού γράφηκε σ' ἑλληνικὴ γλώσσα μετὰ στὰ εἴκοσι τοῦλάχιστο τελευταῖα χρόνια.

Μοῦ δόθηκε ἀφορμή, μερικὲς φορές, νὰ γράψω, ὅτι ὁποῖος γράφει στὴ λαϊκὴ γλώσσα, γιὰ νὰ τῆνε γράφη καλά πρέπει νὰ σέβεται καὶ τὸ συνταχτικὸν τῆς. Κ' ἔγραψα ἀκόμη, ὅτι ἡ λαϊκὴ γλώσσα ἔχει τὸ δικὸν τῆς τὸ συνταχτικὸν καὶ μάλιστα τόσο πλούσιον σὲ καθέκαστα, πού νὰ κἀνῃ τὸ νεοελληνικὸν γραφτὸ λόγον ἔναν ἀπὸ τοὺς πῶς τεχνικοὺς, ὅταν ὁ ὁποιοσδήποτε συγγραφέας ξέρει τὰ καθέκαστα αὐτά. Πολλοὶ λίγοι πρόσέχουνε καὶ στὸ μέρος αὐτὸ τῆς λαϊκῆς γλώσσης, ὅταν τὴν ἐξετάζουνε, ἢ ὅταν συζητοῦνε γι' αὐτή. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι χρόνια τώρα οἱ συζητήσανε κι' ὅλες οἱ ἐργασίαι γιὰ τὴ λαϊκὴ γλώσσα ἐγίναν καὶ γίνονται ἀκόμη γύρω στὴ φτογγολογία καὶ στὴ γραμματικὴ. Γιὰ τὴ νεοελληνικὴ σύνταξιν μῆτε λόγος ἢ δηλαδὴ γιὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς γλώσσης, πού εἶναι τὸ πῶς ἰκανὸν νὰ κἀνῃ κάθε συγγραφέα νὰ γράφει σωστὰ καὶ νὰ δημιουργῇ ὕψος. Ἐπειδὴ τὸ ὕψος, μ' ὅσο κι' ἂν εἶναι πρῶγμα προσωπικὸν περισσότερον, δημιουργία ἀτομικὴ ἐνός λογοτέχνη, ποτὲ δὲ μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ κάποιους κανόνες—ὄχι λίγους βέβαια—συνταχτικούς, πού τοὺς ἔχει καθορίσει καὶ ἀποκρυσταλλώσῃ τὸ ἴδιον τὸ πνεῦμα τῆς λαϊκῆς γλώσσης. Μπορεῖ καθένας νὰ τοὺς χρησιμοποιῇ μ' ὅποιον ἔχωριστὰ τρόπον θέλει, γιὰ νὰ κἀνῃ στὴ σύνταξιν τὸ γραφτὸν λόγον του διαφορετικὸν ἀπὸ τὸν λόγον τῶν ἄλλων. Μὰ νὰ τοὺς παραμελήσῃ τοὺς κανόνες αὐτούς, νὰ τοὺς περιφρονῆσῃ, νὰ μὴ λογαριάσῃ τὴ δύναμήν τους, δὲν εἶναι δυνατόν. Ἄμα κάμῃ κάτι τέτοιο, δὲ θὰ γράφῃ ἑλληνικὰ θὰ φτάσῃ σ' ἐκεῖνο πού μποροῦμε νὰ τὸ

εἰποῦμε, ὅπως τὸ ἔλεγον κ' οἱ ἀρχαῖοι : σὲ βαρβαρισμούς.

Αὐτὰ πού λέω, θὰ τὰ στοχαστῇ κανεὶς καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ καὶ χωρὶς νὰ τὰ εἶχε προτιήτερα προσέξει, ἄμα μελέτησῃ τὸ βιβλίον τοῦ κ. Ἀχιλ. Τζαρτζάνου. Πόσο πλούσιον εἶναι τὸ συνταχτικὸν τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης φαίνεται πῶς καθαρὰ καὶ ἑσπερα μετὰ τὸ βιβλίον αὐτό. Δὲν εἶναι μόνον οἱ γενικοὶ κανόνες, ἐκεῖνοι πού τοὺς κρατάει κι' ὁ πῶς ἀγράμματος—μπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεὶς—ὅταν μιλήσῃ τῆ φυσικῇ τῆ γλώσσῃ του καὶ δὲν προσπαθῇ νὰ εἰπῇ ἑλληνικοῦρες εἶναι καὶ τὰ καθέκαστα, πού κλειοῦνε μέσα τους ὅλα τὰ συστατικά, ὅλα τὰ χροιαζοῦμενα στοιχεῖα γιὰ νὰ γίνετα ἡ νεοελληνικὴ γλώσσα μιὰ ἀπὸ τίς πλουσιώτερες σὲ συνταχτικὲς ποικιλίας, σὲ συνταχτικὰ καὶ γενικώτερα, σὲ λογοτεχνικὰ παιγνιδίσματα ἀκόμη μ' αὐτὰ τὰ καθέκαστα, ἄμα τὰ ξέρῃ κανεὶς καὶ τὰ κρατῇ, μπορεῖ νὰ κἀνῃ ὕψος καὶ ὕψος ἔχωριστὰ δικὸν του, πού ὅμως νὰ εἶναι καὶ ὀλότελα νεοελληνικόν. Ὁ κ. Τζαρτζάνος τὰ καθέκαστα τοῦτα τὰ προσδιορίζει ὅλα, τὰ βάνει σὲ τάξιν μετὰ μέθοδον, μετὰ σύστημα καὶ μετὰ γνώσιν τῆς σημασίας τους· τὰ ἐξετάζει ἀνάλογα μετὰ τὴ σπουδαιότητά τους· κι' αὐτὸ κἀνῃ τὸ βιβλίον του νὰ ἔχῃ τὴ μεγάλην του ἐπιστημονικὴν ἀξίαν. Σάν ἀληθινὸς ἐπιστήμονας, πού ξέρει βαθιὰ τὸ θέμα του, καὶ πού ἀποφάσισεν νὰ τὸ ἐξετάσῃ ἀπ' ὅλες τίς μεριὰς του, ὅταν ἐνωσεν πῶς τὸ ξέρει γερά,—καὶ γιὰ τοῦτο ἔχει τὴ δύναμιν νὰ τὸ ἐξετάσῃ ἀνάλογα μετὰ τὴν σημασίαν του, διατυπῶνει τίς γνώμεις του ἢ τὰ συμπεράσματά του σὲ κανόνες καθαρούς, πλουτισμένους μετὰ παραδείγματα, πού δείχνουνε πόσο σωστοὶ εἶναι, πόσο σύμφωνοι μετὰ ὅλον τὸ πνεῦμα τῆς γλώσσης, κι' ὅτι δὲ μποροῦσανε νὰ διατυπωθοῦν ἄλλιῶς. Κἀνῃ δηλαδὴ τὸ συνταχτικὸν του εὐκολονόητον, καὶ ἰκανὸν γιὰ νὰ βοηθῇ καθένα νὰ γράφῃ σωστὰ. Καὶ θαρρῶ πῶς δὲ χροιαζέται τίποτα περισσότερον σ' ἓνα βιβλίον γιὰ νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι ἡ ἐπιστήμη ὑπάρχει μέσα σ' αὐτό.

Ἡ παρατήρησις ἄξαφνα πού κἀνῃ ὁ κ. Τζαρτζάνος στὸν πρόλογον τοῦ βιβλίου του γιὰ τὴν κακὴν καὶ τίς περισσότερας φορές ἀκατανόητην (ἴσως μάλιστα θὰ ἔπρεπε νὰ εἰπῶ ἀνόητην) χρησιμοποίησιν τοῦ ἐπιρρηματός κίβλας, δείχνει σὲ ὅπου θέλουνε νὰ προσέχουνε τὰ πράγματα αὐτά, πόσο βαθιὰ γνωρίζει καὶ νιώθει τὸ πνεῦμα τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης, πόσο ἐμπῆκε μέσα στὸ νόημα κάθε λέξης καὶ φυσικά, καὶ τῆς συνταχτικῆς χρησιμοποίησίν τῆς. Πολλοὶ ἔχουν τὴ γνώμην, γνώμην πού κυβερνάει πάντα τὴ συγγραφικὴν ἐργασίαν τους, ὅτι μποροῦνε νὰ γράφουν ὅπως θέλουνε τὴ λαϊκὴν τὴ γλώσσαν καὶ στὴ γραμματικὴν τῆς καὶ στὸ συνταχτικόν τῆς, φτάνει μόνον νὰ κρατοῦνε μερικὰ καθέκαστα—φαινομενικὰ πῶς πολὺ—, γιὰ νὰ δίνουνε στὰ γραφόμενά τους τὸ χαραχτήρα τῆς λαϊκῆς Φαντάζονται ἢ, πῶς σωστὰ, πιστεύουν, ὅτι ἡ γραμματικὴ καὶ τὸ συνταχτικὸν μπορεῖ νὰ δημιουργηθῇ καὶ ἀπ' αὐτούς μετὰ τὸν τρόπον, πού θέλουν. Ἡ ἀναρχία τούτη εἶναι τὸ κυριώτερον γνώρισμα τοῦ νεοελληνικοῦ γραφτοῦ λό-

γου. Δὲ νιώθουν, ὅτι ἦφος, ἢ μόνο καλὸ γράψιμο, δὲν εἶναι ἀνταρσία γραμματικῆ καὶ συνταχτικῆ καὶ ἰδιοτροπία συγγραφικῆ. Ἄν ἤξεραν ὅμως καὶ ἂν πρόσεχαν τὸ συνταχτικὸ τῆς λαϊκῆς γλώσσας, θὰ ἔβλεπαν καὶ θὰ μαθαίνανε, ὅτι ἐκεῖνο πού ζητοῦνε νὰ κάμουν αὐτοί, καὶ τὸ κάνουν πολὺ ἄτεχνα καὶ πολὺ ἀφύσικα, ὑπάρχει περισσότερο ἀπὸ ὅσο φαντάζονται· μὰ ὑπάρχει γεμάτο τέχνη καὶ φυσικότητα. Ἄς διαβάσουν ἄξαφνα τὸ μέρος τοῦ Συνταχτικοῦ τοῦ κ. Τζάρτζανου, ὅπου ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζει τὰ «σχήματα τοῦ λόγου» τοῦ νεοελληνικοῦ. Θὰ ἰδοῦνε τί θησαυρὸς, τί πλοῦτος τεχντροπίας ὑπάρχει μέσα σ' αὐτά, πού, ἅμα τὰ ξέρη κανεὶς καὶ μπορῆ νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ μὲ δύναμη, μὲ τέχνη καὶ μὲ λογικὴ, μπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ ἦφος τοῦ τεχνικώτατο, πρωτότυπο καὶ νεοελληνικό.

Ὅσες φορές εὔτυχε νὰ γράψω γιὰ τὸ ζήτημα τῆς νεοελληνικῆς σύνταξης, ἔγραψα, ὅτι ὁποῖος θέλει νὰ ἰδῆ ποῖο εἶναι τὸ νεοελληνικὸ συνταχτικὸν, πόση ἢ ποικιλία τοῦ σὲ καθέκαστα γιὰ τὸ φτιασίμο τῆς φράσης, πόσος ὁ πλοῦτος τοῦ σὲ στοιχεῖα γιὰ τὴ δημιουργία ἦφους νεοελληνικοῦ, μπορεῖ νὰ διαβάσῃ τὸ βιβλίον τοῦ παλιοῦ κ' ἀληθινὰ σοφοῦ καθηγητῆ τῆς φιλολογίας Κωνστ. Ἀσώπιου «Περὶ ἑλληνικῆς συντάξεως». Θὰ ἔβλεπε ἐκεῖ ὅτι ὁ μέγας αὐτὸς δάσκαλος τῆς ἀρχαίας φιλολογίας, γιὰ νὰ κάμῃ πιὸ εὐκολονόητο ἕναν κανὸν τοῦ ἀρχαίου συνταχτικοῦ, μὰ καὶ γιὰ νὰ δείξῃ πόσο κοντὰ εἶναι κ' ἡ ἀρχαία κ' ἡ νεώτερη ἑλληνικὴ γλῶσσα, σιμὰ σὲ παραδείγματα ἀπὸ τὴν ἀρχαία, βάζει καὶ παραδείγματα ἀπὸ τὴ λαϊκῆ, δηλαδὴ φράσεις πού εἶναι φτιασμένες σύμφωνα μὲ τὸν ἀρχαῖο συνταχτικὸν κανόνα ὅσο κ' οἱ ἀνάλογες ἀρχαῖες. Καὶ δὲ δίσταζε νὰ λέῃ, ὅτι, πολλὰς φορές, τὸ συνταχτικὸ τῆς λαϊκῆς ἔχει κάτι περισσότερο καὶ τελειότερο ἀπὸ τὸ συνταχτικὸ τῆς ἀρχαίας. Καὶ τοῦτο, ἐπειδὴ τὸ ἕνα, τὸ νέο, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ ἐξακαλούθησι καὶ καμὰ φορά καὶ τελειοποίησι τοῦ ἄλλου, τοῦ ἀρχαίου κ' ὁ λόγος, ἐπειδὴ εἶναι τὸ ζωντανὸν συνταχτικὸν, πού ἔχει μέσα του τὴν περίσσεια καὶ τὴν τελειότητα τῆς ζωῆς. Καὶ γι' αὐτὸ ὅσο καλύτερα ξέρη κανεὶς τὴ λαϊκὴ γλῶσσα, τόσο εὐκολότερα καταλαβαίνει τὴν ἀρχαία κ' ὅσο βαθύτερα γνωρίζει τούτη, τόσο περισσότερο νιώθει καὶ τὴν ἀξία τῆς λαϊκῆς. Δὲν ξέρω ἂν ὁ κ. Τζάρτζανος, ὅταν ἔφτιανε τὸ συνταχτικὸν του, εἶχε καθόλου στὸ νοῦ του, ἢ καὶ καὶ χρησιμοποίησε τίς παρατηρήσεις καὶ τίς γνώμες τοῦ Ἀσώπιου. Μὰ εἴτε ναί, εἴτε ὄχι, τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Ἡ ἐπιστημονικὴ ἀξία τοῦ βιβλίου του βρῖσκεται στὸ ὅτι δὲν εἶπε τίποτε ἔξω ἀπὸ τὴν ἀλήθεια· δὲν εἶπε τίποτε περισσότερο, μὰ καὶ τίποτε λιγώτερο, ἀπὸ ἐκεῖνο πού ἐφτιάστηκε μὲ τὴ συνεργασία ὅλου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ μέσα στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων καὶ τελειοποιήθηκε κάθε τόσο καὶ θὰ τελειοποιῆται ὅσο θὰ μιλιέται ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸν λαόν.

Ὁ λαὸς δὲν κάνει λάθια στὴ γλῶσσα του. Τὰ λάθια καὶ στὴ γραμματικὴ καὶ στὸ συντα-

χτικὸ τὰ κάνει ὁ συγγραφεὺς, ὁ λογοτέχνης, πού δὲν ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ νιώθῃ τίς λογῆς-λογῆς ὁμορφιὰς καὶ τὴν ἀλήθεια τῶν φυσικῶν κανόνων τῆς. Γιὰ τοῦτο, στὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ δὲ θὰ βρῆ κανεὶς ξένες ἄξαφνα, λέξεις, πού νὰ μὴν ἔχουν πάρει τὸ γραμματικὸν τύπον τῆς δικῆς τῆς γραμματικῆς, ὅπως δὲ θὰ βρῆ φράσεις, πού νὰ θυμίζουν, ὅτι εἶναι φτιασμένες πάνω στὸ καλοῦπι ξένης γλώσσας. Τέτοιες φράσεις φτιάχνουν μόνο οἱ λογοτέχνες, πού δὲν ἔχουν προσέξει, ἢ πού δὲν ξέρουν τὸ συνταχτικὸν τῆς λαϊκῆς. Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδῆ κανεὶς καθαρά, μὰ διαβάσῃ τὸ Συνταχτικὸν τοῦ κ. Τζάρτζανου· θὰ ἰδῆ ὅτι σ' ὅλα τὰ παραδείγματα γιὰ τὴν καλύτερη ἐξήγησι τῶν κανόνων, παρμένα ἀπὸ ἔργα λογοτεχνῶν, πού ξέρουνε νὰ γράφουνε τὴ λαϊκῆ, ἢ ἀπὸ δημοτικὰ τραγούδια, παροιμίαι κλπ., δηλαδὴ ἀπὸ καθαυτὸ λαϊκὰ δημιουργήματα, δὲν ὑπάρχει μίτη ἕνα μὲ φρασεολογία, πού νὰ μοιάζῃ σὰν ξένη. Ἄξαφνα, στὸ Συνταχτικὸν τοῦ κ. Τζάρτζανου καθορίζεται ὁ ἐπιθετικὸς προσδιορισμὸς κ' ἡ θέση τοῦ ἐπίθετου στὴ φράσῃ· ἡ λαϊκὴ γλῶσσα θέλει τὸ προσδιοριστικὸν ἐπίθετον νὰ βρῖσκεται πάντα ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ οὐσιαστικόν, ἢ, ἂν μὴ πρῶτα τὸ οὐσιαστικόν, μὲ ἄρθρον, νὰ ἔχῃ ἄρθρον καὶ τὸ κατόπι ἐπίθετον· δηλαδὴ· ὁ ἀγαπημένος πατέρας, ἢ ὁ πατέρας ὁ ἀγαπημένος· ἀντίθετα δὲ θὰ τὸ εἶπῃ ποτὲ ὁ λαός· μερικοὶ ὅμως λογοτέχνες, πού λογαριάζονται κ' ἀπὸ τοὺς καλοὺς, γράφουνε — στὴν ἴδια συνταχτικὴ ἢ φρασεολογικὴ περίστασι, ὅπως ἡ παραπάνω — «ὁ πατέρας ἀγαπημένος», ἢ γιὰ τὸ θέλει τὸ μέτρο, ὅταν γράφουνε σὲ στίχους, ἢ γιὰ νὰ κάνουν . . . ἦφος, ὅταν γράφουνε σὲ πεζὸ· αὐτὰ θυμίζουν τὴ φρασεολογία τῶν ξένων ἑλληνιστῶν, πού, ὅπως εἶχε παρατηρήσει ὁ Ἀσώπιος, μολονότι ἐγεράσανε στὴν Ἑλλάδα, δὲ μπορέσανε νὰ νιώσουνε ὅτι δὲν εἶναι ἑλληνικὲς οἱ φράσεις «τὸν κῆπον βοτανικόν, τὴν βιβλιοθήκην βασιλικήν» (τίς φράσεις αὐτὲς τίς βάνει γιὰ παράδειγμα ὁ Ἀσώπιος).

Ἀπὸ τέτοια κ' ἄλλα πολλὰ λάθια μπορεῖ πιὰ καθένας νὰ φυλάγεται, ἂν μελετῇ τὸ Συνταχτικὸν τοῦ κ. Τζάρτζανου. Δὲν εἶναι ντροπὴ νὰ συμβουλευέται τὸ Συνταχτικὸν τῆς γλώσσας του, ὅταν, στὸ κάτω-κάτω, ἡ γλῶσσα αὐτὴ δὲν ἔχῃ ἀκόμη μελετηθῆ καὶ προσεχθῆ ὅσο πρέπει ἀπὸ ὅλους ὅσοι τήνε γράφουν. Ὡς τὰ τώρα ὑπάρχει μιὰ δικαιολογία γιὰ τὴ συνταχτικὴ ἀκαταστασία στὸ γραφόμενα τῶν νεοελλήνων, καὶ ἡ δυσκολία αὐτὴ ἦταν βέβαια τὸ ὅτι δὲν ὑπάρχει Συνταχτικὸν τῆς λαϊκῆς γλώσσας· νὰ λοιπόν, ὅτι ὑπάρχει πιὰ· καὶ μάλιστα γραμμένον μὲ τρόπο, πού νὰ τὸ κάμῃ εὐκολοχρησιμοποίητο, εὐκολονόητο κ' ἔτσι νὰ μπορῆ ὁ θησαυρὸς τῆς νεοελληνικῆς σύνταξης νὰ γίνῃ χτήμα ὅλων. Καὶ σὲ τοῦτο βρῖσκεται ἡ μεγάλη ἐπιστημονικὴ ἀξία τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Τζάρτζανου, πού εἶναι — δὲ μπορῶ νὰ μὴ τὸ εἰπῶ ξανά — τὸ σημαντικώτερον ἑλληνικὸν βιβλίον μέσα στὰ εἴκοσι τοῦλάχιστο τελευταῖα χρόνια.

ΗΛ. Π. Β.